

bejdslysten, Fremme af Arbejdsvillien og Sikring af Arbejdsheden. Det forekommer mig, at deres Stilling overfor disse Spørgsmaal snarere begrunder, at de kommer paa Anklagebænken, end at de sætter sig paa Dommersædet. Det bliver den nuværende Regerings Sag at raade Bod paa de mange Synder, som de ærede Medlemmer har været med til at begaa. Vælgerens store Flertal har ved Sommerens Valg vist, at de har Tillid til den nuværende Regering, Tillid til, at den vil gøre, hvad der kan gøres for at fremme Produktionen, og til, at den ikke vil foretage flere Restriktioner, end Forholdene nødvendiggør.

Den største Fare under vore Vanskeligheder er de evindelige Arbejdsstridigheder, der lurar nu mod det kommende Foraar. Vi ser nok i Øjeblikket, hvorledes man fra radikal og socialdemokratisk Side ønsker, som vi alle ønsker, at afhjælpe den Arbejdsløshed, der truer os, men samtidig med, at man kræver Arbejdsløsheden afhjulpet, er der Udsigt til, at det Arbejde, der bliver sat i Gang, vil blive standset ved Arbejdsstridigheder til Foraaret. Der laa i det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Udtalelser forleden en stærk Trusel om, at hvis ikke Arbejdsgiverne vilde makke ret, saa skulde vi have Kampen. Saaledes var ret forstaaet Meningen med de Ord, der faldt. Det ærede Medlem bebrejdede Arbejdsgiverforeningen, at dens Medlemmer ikke maatte forhandle enkeltvis. Det forekommer mig at være at blæse, samtidig med at man har Mel i Munden, thi Erfaringen gaar netop ud paa, at det, man fra Arbejderorganisationernes Side vil, er at hindre den enkelte Arbejder i at slutte Overenskomst med Arbejdsgiveren, og man er ikke bange for indenfor visse Fag at tilraade Arbejderne at bryde de Overenskomster, de er gaaet ind paa. Den første Betingelse for, at vi kan faa Arbejdsheden, maa være, at en Mand er en Mand og en Overenskomst er en Overenskomst, og den skal gælde i den Tid, den er sluttet for.

Jeg har en lille Smule personlig Erfaring for, hvad man udsætter sig for, hvis man ikke vil maakke ret i dette Forhold. Jeg har personlig Erfaring for, hvorledes man, naar man ikke blindt vil underkaste sig f. Eks. Landarbejderforeningens Vilkaar, skal have Strejken hængende over Hovedet. Disse Vilkaar blev jeg stillet overfor den 1. Maj; jeg skulde blindt underskrive paa, at jeg vilde bøje mig for Landarbejderforeningens Vilkaar. Jeg bad om at faa disse Kontrakter tilstillet, saa jeg kunde se dem igennem,

men man kunde ikke en Gang give mig Tid til at se dem igennem; jeg skulde have Strejken og have den straks. Overfor disse ganske urimelige Krav stillede jeg blot det Krav, at de Overenskomster, som mine Arbejdere havde indgaaet overfor mig, skulde overholdes; jeg vidste, at de Folk, jeg havde hos mig, gerne vilde overholde dem. Men de skulde strejke, og jeg skulde have Konflikten, ikke fordi der var Uoverensstemmelse mellem mig og mine Folk, men fordi det var en blind Underkastelse, det drejede sig om, og man mente nu, at Pæren var moden til at høstes. Jeg fik denne Strejke, ulovlig som den var fra Ende til anden, og man har søgt Sommeren igennem at lægge mig Hindringer i Vejen, Hindringer i Vejen for at levere Sæd til Købmanden, Hindringer i Vejen for at faa Foderstoffer og Gødning o. s. v., som jeg skulde bruge, ja, nu til Slutning har man forsøgt paa at hindre mig i at levere mine Sukkerroer til Sukkerfabrikken. Det er de Vilkaar, man er underkastet, naar man ikke vil makke ret, og til allersidst har man nu gjort Forsøg paa at hindre de nye Folk, jeg fik, i at opfylde de Forpligtelser, de var indgaaet paa overfor mig. Jeg har kunnet klare mig og klarer mig fremdeles i den Kamp, men den har givet mig Anledning til at tænke lidt nærmere over hele Arbejdsspørgsmaalet. Jeg ser, at saadanne Overgreb rummer en stor Fare for vort Samfund. Det er ikke alene den enkelte, det er ikke alene Landbruget, men det er hele Samfundets Interesser, der staar paa Spil. Skal det overlades til de enkelte faa Ledere i en Organisation at erklære Strejke og lignende i Høsttiden, overfor Saaning, overfor Malkning o. s. v., ja, da er det ikke alene Landbrugets Interesser, der staar paa Spil, men da er det Samfundets Interesser, det drejer sig om. Det forekommer mig, at ikke alene disse Erfaringer, men Erfaringerne i det hele taget med Hensyn til de utallige spildte Arbejdsdage, vi ser en Opgørelse over ved hvert Aars Slutning, og de idelige Arbejdsstridigheder, vi er ude for, nødvendiggør, at hele dette Spørgsmaal tages op til en alvorlig Overvejelse. Og det Maal, vi maa sætte os, er at hindre Arbejdsstandsninger. Det er mig ligegyldigt, om de optræder som en Strejke eller en Lockout, det er mig ligegyldigt, om de skyldes Arbejdere eller Arbejdsgivere; det, vi skal naa til, er, at vi, saafremt ikke Parterne kan enes, saafremt ikke Forligsmanden kan skaffe Forlig, da har en Voldgiftsinstitution, som